తెలుగు తెగులు

అనుభవాల కలంనుంచీ అనేక విషయాలు

మొన్న చెన్నైలో జరిగిన తెలుగు మహాసభలలో చాలా కొత్త విషయాలూ, గొప్ప విషయాలూ తెలిసొచ్చాయి. పై రాష్ట్రాలు, దేశాలలో ఉన్న తెలుగువారు తరాల క్రింద వదిలిపోయిన తల్లి భాషని కాపాడుకోవాలని ఎంతగా తాపత్రయ పడుతున్నారో చెప్పుకున్నారు. మలేషియాలో మలయ్ భాషని నేర్చుకుంటూ, ఒరిస్సాలో ఒరియాని నేర్చుకుంటూనే - తెలుగులో ఎంతో గొప్పగా, చక్కగా ప్రసంగించారు వీరంతా. తమిళనాడులో ఓ తెలుగు ఎమ్మెల్యే శాసన సభలో ఎప్పుడూ తెలుగులోనే మాట్లాడి ఎలా ఎకసెక్కాల పాలవుతుంటాడో చెప్పి, అయినా తెలుగే మాట్లాడతానని గర్వంగా చెప్పుకున్నాడు. పది కాలేజీలు నడిపే ఓ విద్యావేత్త - తెలుగుభాషలాగే తెలుగువారూ అందమయినవారంటూ పదిహేను నిముషాలు 'అరిగిపోయిన' తెలుగులో మాట్లాడారు. ఇవన్నీ విడ్డూరమయిన విషయాలు. ఎందుకంటే తెలుగుదేశంలో తెలుగు మీద ఎవరూ అంత శ్రద్ధ చూపడం లేదు కనుక. తెలుగు పిల్లలకు తల్లిదండ్రులు గర్వంగా ఇంగ్లీషు చదువులు చెప్పించుకుంటున్నారు కనుక. చదువు పర్యవసానం అమెరికాలో మాయమవడమేనని - ఇప్పుడిప్పుడు ప్రతీ ఇంట్లోంచీ కనీసం ఒక్కరయినా అమెరికాకు అంకితమవుతున్నారు కనుక. చదువు ఉద్దేశం ప్రస్తుతం ఉద్యోగం - తద్వార డబ్బు - సంపాదించడమే ధ్యేయం కనుక. (ఇప్పుడు చాలామంది అడగవచ్చు - చదువుతో మరేం సాధించాలని. చదువు ఎలా అబ్బుతుందని. చదువుకి ఈ దేశంలో ఏనాడూ ఎవరూ డబ్బు చెల్లించలేదనీ, నిజానికి గురువులు శిష్యుల్ని పోషించి చదువులు చెప్పేవారని, డబ్బు చదువులు ఇంగ్లీషు వారి నిర్వాకమని ఈ తరానికి తెలియకపోతే ఆశ్చర్యం లేదు.) ఏ తెలుగువాడూ ఏనాడూ పార్లమెంటులో తెలుగులో మాట్లాడిన వైనం (అటు ఉత్తరదేశం వారు భోజ్‌పురీ, హిందీలలో మాట్లాడుతుండగా) మనం వినలేదు కనుక.

తెలుగువాడికి ఆవేశం ఉంది. ఆత్మాభిమానం ఉంది. దేశభక్తి ఉంది. పట్టుదల ఉంది. కానీ వెన్నెముక లేదు. తమిళ, కన్నడ, మహారాష్ట్ర, బెంగాలు - మీ ఇష్టం - మిగతా వారందరికీ ఇవన్నీ ఏ పాళ్ళలో ఉన్నాయో గానీ - ఒక్కటి మాత్రం ఉంది. తమకి అవసరం అయిన దాన్ని 'సిగ్గులేకుండా' సాధించుకునే శక్తి.

చిన్న ఉదాహరణ. రేడియో కేంద్ర పాలిత శాఖ. కేంద్రం పద్ధతులు చెల్లాలి. కానీ చెన్నైలో స్టూడియోల బోర్డులన్నీ తమిళంలో ఉన్నాయి. ఎవరూ ఆక్షేపించలేదేమి! ఈ పని హైదరాబాదు రేడియోలో జరగగలదా? జరిగితే ఒవైసీ గారూ, మరెందరో ప్రముఖులు

ఉర్దూలో ఉండాలని శాసనసభలో వివాదం లేవనెత్తరా? ఇక్కడ భాషేతర కార్యక్రమాలు ప్రసారమవుతాయి. మరి వారికి ఏ స్టూడియో ఏదో ఎలా తెలుస్తుంది? తామనుకున్నది చేసి చూపే ఘనులు తమిళులు. ఈ మాట అభినందన పూర్వకంగా అంటున్నాను.

మా రాష్ట్రంలో మా భాష నేర్చుకు తీరాలన్నారు - తమిళ ప్రభుత్వం వారు. చచ్చినట్టు అంతా నేర్చుకుంటున్నారు. అన్ని స్కూళ్ళలోనూ కన్నడ నేర్చుకోవాలంది కర్ణాటక ప్రభుత్వం. ఇది సబబయిన మాట. ఆ రాష్ట్రంలో ఉంటూ ఆ భాష నేర్వడం ఆక్షేపణ కానక్కరలేదు. ఏదీ? తెలుగుదేశంలో చదువుకునే ప్రతి కుర్రాడి చేతికీ (ఇంగ్లీషు చదువులతో సహా) ఏ దశలోనయినా 'తెలుగు పుస్తకం' చేరుతోందా?

వెన్నెముక లేనిది - ప్రభుత్వాలకి.

ఏడు సంవత్సరాలుగా మందుల్లో కల్తీకి కారణమయి, లంచాలు పుచ్చుకుని ఎందరో పసిపిల్లల చావుకు కారణమయిన ఓ చైనా ఆహార, మందుల శాఖ అధిపతికి చైనా న్యాయస్థానం మరణ శిక్షని విధించింది. ఈ అధికారి పేరు జెంగ్ కియోయు. ఇది చాలా అద్భుతమయిన శిక్షగా నాకనిపిస్తుంది. మరి అక్కడ మానవతావాదులు, మానవ హక్కుల సంస్థలున్నాయో లేదో మనకు తెలీదు. కాశ్మీరులో ఉన్నట్టు దేశభక్తులున్నారో లేదో తెలీదు. పదిమంది మనుషుల్ని హత్య చేయడం కన్నా, ఓ తరం పసివారి ఆరోగ్యాన్ని - కేవలం డబ్బుకోసం నిర్దాక్షిణ్యంగా బలితీసుకున్న ఉద్యోగి - దేశద్రోహం కన్న పెద్ద నేరం చేసినట్టు.

మన దేశంలో పార్లమెంటులో మారణ హోమానికి కుట చేసిన నేరస్థుడిని - సుప్రీం కోర్టు ఉరి తీయాలని శిక్షవేస్తే - శిక్ష అమలు జరిపే దిక్కులేదు. నేరాన్నీ - దాని పూర్వపరాల్నీ పక్కని పెట్టి - ఘనత వహించిన మానవ హక్కుల సంఘాల వారు నడుం బిగిస్తారు. ఆయా మతాల వారు పక్క చూపులు చూస్తారు. మరి చచ్చిపోయిన వారు మానవుల్లో కారో మనకు తెలీదు.

వ్యవస్థ చిత్తశుద్ధి వ్యక్తికి శ్రీరామ రక్ష. ఏం చేసినా ప్రభుత్వం తలవొంచడానికి డబ్బు, అధికారమూ కల్సి వస్తుందన్న గుండె ధైర్యమే బిట్టీ మహంతీ, పెరైరా, మనూశర్మ కేసులు చెప్పే నీతులు.

తమ దేశంలో తమ భాషలని నేర్వాలన్న చట్టాన్ని సజావుగా అమలు చెయ్యలేని ప్రభుత్వానికి - భాష గురించి మాట్లాడే హక్కేముంది? పూంపుహార్ వెళ్ళండి. తమిళంలో తప్ప బోర్డులు కనిపించవు. కొన్ని కార్యాలయాలు ఏమిటో తెలియాలన్నా చెన్నైలో తమిళం వచ్చి తీరాలి.

ప్రాంతీయ అభిమానమో, దురభిమానమో కారణంగా - "మామీద హిందీ రుద్దితే ఒప్పుకోం" అనే ఒక్క ఉద్యమంతో పాతికేళ్ళ కిందట ద్రవిడ పార్టీ పదవిలోకి వచ్చి ఇప్పటికీ రాజ్యమేలుతోంది. భాషయినా, ఆచారమయినా, గుడిలోకి వెళ్ళే సంప్రదాయమయినా, మరేదయినా - వ్యవస్థ సమర్ధన లేకపోతే నిలవదు.

జాతి ఆదర్శానికి ఉద్యమ స్ఫూర్తినిచ్చిన ఘనత ద్రవిడ పార్టీలది. ఏదీ? తెలుగునాట తెలుగు గతి ఏమిటి? ఒక్క వేమన పద్యాన్ని ప్రాథమిక స్థాయిలో మా కుర్రాళ్ళకి నేర్పించండి బాబూ - అని అడగడం తప్పా? తలచుకుంటే - వెన్నెముక ఉన్న ప్రభుత్వానికి అసాధ్యమా?

లోపం - చిత్తశుద్ధి. కల్తీ నేరానికి పొరుగు దేశాలు - హెచ్చరికగా - నేరస్థుల్ని ఉరితీస్తున్నాయి. మనం విదేశాంగ మంత్రుల్ని తోడు పంపి హంతకుల్ని పొరుగుదేశాలకి అప్పగించి వస్తున్నాం.

పోనీ, ఇవన్నీ పెద్ద విషయాలు - మన 'తెలుగు' మాటేమిటి!

గొల్లపూడి గారితో నెలకో ప్రముఖుని జ్ఞాపకాలు కిందిపేజీల్లో..

నా ప్రారంభానికి నిస్వార్థ సాక్షి

శ్రీ కోడి రామకృష్ణ

నేను పాలకొల్లులో సెవెంత్‌ఫార్మ్ చదివుతున్నప్పటి మాట. నాటకాలను, రంగస్థలాన్ని ప్రేమించే clan చెందిన వాడిగా మారుతీరావుగారు అంటే చెప్పలేని ఆరాధనా భావం వుండేది. ఎందుకంటే రంగస్థలానికి సంబంధించి ఎందరో రచయితలుండొచ్చు; అయితే, ఓ ప్రత్యేకతతో, తనదైన ట్రెండ్‌తో థియేటర్ మీడియాలో గ్లామర్‌ని అందుకున్న ఒక స్టార్‌గా ఆయన్ని గురించి వినేవాణ్ణి.

'కళ్ళు' నాటిక ఆయన రాసిన రోజుల్లో అదొక సెన్సేషన్. ఏదో కొత్తదనం వైపు తిరిగి చూడాలని అన్ని దిక్కుల్ని అన్వేషిస్తున్న మాకు 'కళ్ళు' నాటిక ఇన్స్‌ఫిరేషన్‌ని ఇచ్చింది. 'గుడ్డితనం' అనే అవిటితనాన్ని ఇతివృత్తంగా నాటిక రాయాలని ఆలోచించి, రాసి, ఆంధ్రరాష్ట్రంలో ఓ 'ఊపు'ని సృష్టించిన ఆయనలోని సృజనాత్మకతకు, థియేటర్‌నే ఓ కొత్త అడుగు వేయించిన ఆయన ధైర్యానికి మేమంతా ఆ రోజుల్లో పగలూ రాత్రీ ఆయన గురించి చర్చించుకునే వాళ్ళం. చెప్పాను కదా, మేం రంగస్థలానంద పిపాసులం అని!

వ్యక్తిగతంగా ఆయన్ని చూసింది మద్రాసులోనే. మా రాఘవగారి దగ్గర తొలి పిక్చర్ అవకాశం గురించి ప్రయత్నం చేస్తున్న సమయం. డైరెక్ట్ రూట్‌లో వెళితే త్వరగా ఆఫీసుకి వెళిపోతాం. కథ గురించి ఆలోచించుకునే సమయం తగ్గిపోతుందని చుట్టు తిరుగుడుగా మారుతీరావుగారింటి వైపు నుంచీ వెళ్ళేవాణ్ణి! శారదాంబాళ్ వీధి రూట్ అది. అట్నుంచీ వెళుతున్న టైంకి మారుతీరావుగారు మార్నింగ్ వాక్ నుంచీ వస్తుండేవారు. నన్ను ఆయన చూసేవారు. ఆయన్ని నేను చూసేవాణ్ణి. పరిచయం లేదు. ఆయన్ని తెల్సు. నన్నే ఆయనకి తెలీదు. మా రాఘవగారికి 'ఇంటలెక్చ్యువల్స్' అంటే చాలా గౌరవం. ఆ కారణంగానే ఆయన మారుతీరావు గార్ని అపారంగా గౌరవించేవారు. నేను చెప్పాల్సిన కథని ముందు మారుతీరావుగారికి చెప్పమని పంపారు. ఆ విధంగా ఆయనతో నాకు తొలి పరిచయం కలిగింది. కుర్రాళ్ళకి ఆయనందించే ప్రోత్సాహం ఆయన మాట్లాడే ప్రతీ మాటలోనూ చాలా పవర్‌ఫుల్‌గా కనబడేది. మొదట తరంగిణి కథ చెప్పాను. ఆ కథా చర్చలు జరుగుతున్నప్పుడు మధ్యలో ఓ సారి 'ఇంట్లో రామయ్య – వీధిలో కృష్ణయ్య' కథ ప్రస్తావన పూర్వకంగా చెప్పాను. ఆ కథకి ఆయన ఓటేసారు. రాఘవగారికి కూడా చెప్పారు. కథ బావుందని. అదే నా ప్రయాణంలో నా తొలి అడుగు. దానికి సూత్రధారి మారుతీరావుగారే.

ఆయన నన్ను ప్రోత్సహిస్తూ కథా చర్చల్లో పాల్గొనేవారు. అప్పుడాయన కడపలో పనిచేస్తుండేవారు. ఆయనతో పాటు నన్ను కూడా తీసుకువెళ్ళేవారు. నా భోజనం ఖర్చులు, ఇతరత్రా అన్నీ ఆయనే చూసుకునేవారు. ట్రైన్‌లో వెళుతున్నప్పుడు గేట్ దగ్గర స్టెప్స్ మీద కాళ్ళుపెట్టుకుని ప్రక్కనున్న హేండిల్స్ పట్టుకుని కథను డిస్కస్ చేసుకుంటూ ఆయనతో నా రైలు ప్రయాణాలు సాగేవి.

కథ బాగా వచ్చింది. మారుతీరావుగారి పాత్ర ఎవరు వేస్తే బావుంటుందన్న ప్రశ్న తలెత్తింది. నేను మారుతీరావుగారే చేస్తే బావుంటుందన్న అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తం చేశాను. రాఘవగారు కూడా క్యారెక్టరంతా దృష్టిలో పెట్టుకుని నా అభిప్రాయంతో ఏకీభవించారు. అయితే మారుతీరావుగారు మాత్రం ససేమిరా వద్దన్నారు. "రామకృష్ణా! నీకిది తొలి అవకాశం. ఏ పొరపాటు వల్ల అయినా నీ నిర్ణయం సరైంది కాకపోతే నీ కెరీర్ దెబ్బ తింటుందయ్యా!" అన్నారు. నిజంగా ఆ మాటలు ఆయన నోటివెంట వెలువడుతున్నప్పుడు ఆ మాటల్లో వున్న నిజాయితీ నన్ను చలింపచేసింది. తెరమీద కనిపించే అవకాశంలో వున్న ఎక్సైట్‌మెంట్‌గానీ, ఆకర్షణగానీ ఆయన్ని లొంగదీయలేకపోయాయి. నా కెరీర్ పట్ల ఓ గురువుగా నా 'సేఫ్టీ' గురించే ఆయన ఎక్కువ ఆలోచించారు. అది ఆయనలోని నిజాయితీతో నా తొలి పరిచయం.

అందరం కలిసి మొత్తానికి ఎలాగో ఆ పాత్ర ఆయన వేయడానికి ఆయన్ని ఒప్పించాం. పాలకొల్లులో షూటింగ్. ఆయనపైన తొలిషాటు అర్ధరాత్రి తీశాను. ఆయనలోని కంగారు నేను గమనించాను. అది నటించలేక కంగారు కాదు. ఆయన నాతో అన్న మాటని మరచిపోలేక ఆ కంగారు. ఫస్ట్‌షాట్ అయ్యాక మళ్ళీ నాతో అన్నారు. "రామకృష్ణా! ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు. నేనేం ఫీలవను. నీకు ఇబ్బంది అవుతుందేమో. ఇంకొకర్ని పెట్టి తీస్తే బావుంటుందేమో!" ఏదో సరదాకి అన్నమాట కాదది. గుండెలోంచి వచ్చిన మాట.

"ఏం ఫరవాలేదు సార్... నేను చెప్పినట్టుగా చెయ్యండి. చాలు!" అన్నాను. నా ఫ్రెండ్స్ అంతా వచ్చి ఆయనకి దండవేసి కరతాళ ధ్వనులతో అభినందనలు తెలియజేశారు. అయితే ఆయనలో ఓ మహా ప్రత్యేకత ఏంటంటే దేనికీ పొంగిపోయే స్వభావం కాదు ఆయనది. ఆ స్వభావమే అన్ని రంగాలలోనూ, పత్రికా రంగం మొదలుకుని సినిమా మీడియా వరకూ కూడా నిలకడగా, నిర్దిష్టంగా నడిపింది. షూటింగ్ కాలమంతా ఆయనున్నంతసేపు ఓ పిక్నిక్‌లా, ఎంత సమాచారమున్న మనిషో మారుతీరావుగారు. 'బెన్‌హర్' చిత్రంలో ఎవడు గుర్రం మీద నుండీ పడిపోయాడు, వాడి పేరు ఏమిటి, ఆ గుర్రం పేరేంటి, అది ఏ దేశానికి చెందినది ఇలాంటి సంగతులు ఏమీ తడబాటు వెనక చూపూ లేకుండా చెప్పగల నిధి ఆయన. అవి చెబుతున్నప్పుడు మనకెంత నివ్వెరపాటు కలుగుతుందంటే - ఈ వ్యక్తి ఈ దేశంలో పుట్టారు కాబట్టి గానీ లేకుంటే ప్రపంచమంతా కళ్ళకద్దుకుని ఈయన్ని ఎంత ఎత్తుకు తీసుకు వెళ్ళి ఉండేదా అనిపిస్తుంది. 'ఇంట్లో రామయ్య - వీధిలో కృష్ణయ్య' చిత్రం పూర్తయింది. విడుదలైంది. పెద్ద సక్సెస్. ఆ తర్వాత మళ్ళీ మా జ్ఞాపకాలను నెమరువేసుకుంటూ - ట్రయిన్ గేట్ దగ్గరే కూర్చుని ప్రయాణం చేశాం. స్టేషన్ వచ్చింది.

'ఇంట్లో రామయ్య-వీధిలో కృష్ణయ్య' చిత్రం షూటింగ్ సమయంలో కోడిరామకృష్ణకు అభినందనలు

ప్లాట్ ఫార్మ్ మీదనున్న ప్రయాణికులంతా ఆ వాతావరణమంతా దద్దరిల్లేటట్టు 'దటీజ్ సుబ్బారావు' అని కేకలు వేసి, ఆయన్ని చూసి కేరింతలు కొట్టారు. మారుతీరావుగారు కదిలిపోయారు. అప్రయత్నంగా ఆయనకి కళ్ళంట నీళ్ళు వచ్చాయి. అప్పుడు ఆయన

నాతో అన్నమాట నాకిప్పటికీ గుర్తు, "చూడు, రామకృష్ణా! ఓ నెలరోజుల క్రితం నేనెవర్నో ఎవరికీ తెలీదు; ఈ సినిమా తర్వాత ఎంత మందికి ప్రీతి పాత్రుణ్ణి అయ్యానో! సినిమా మీడియాకి ఎంత పవర్ వుందో!" అన్నారు. తన గొప్పతనం అనలేదు. 'మీడియాది' అన్నారు. రచయితగా ఆయన్ని దుక్కిపాటిగారు ఆహ్వానించినప్పుడు కూడా నాకు సినిమా రచనతో పరిచయం లేదు అని హంబుల్‌గా చెప్పారు. నాతోనూ అలాగే మాట్లాడారు. అంటే, అవకాశం దొరికింది కదా అని రెచ్చిపోయే వ్యక్తి కాదు ఆయన.

'ఇంట్లో రామయ్య - వీధిలో కృష్ణయ్య' చిత్రం స్క్రిప్టు రాసిన తర్వాత వైజాగ్‌లోని థియేటర్ ఆర్ట్స్ స్టూడెంట్స్‌కి చదివి వినిపించారు. థియేటర్ మీడియా పట్ల ఆయనకుండే ప్రేమ, అంకిత భావం అపారమైనవి. సినిమాకి, నాటకానికీ, పత్రికా రంగానికి ప్రతినిధిగా ప్రముఖ స్థానాన్ని అందుకున్న ఆయన జీవితంలో మధ్యలో ఆల్‌ఇండియా రేడియో కూడా ఓ ప్రత్యేక పాత్రను వహించింది. నిజానికి ఈ సినిమా చేస్తున్నప్పుడు ఆలిండియా రేడియోలోనే ఉద్యోగం చేస్తున్నారాయన. ఆ చిత్రంతో ఆయనకెంత పాప్యులారిటీ వచ్చిందో ప్రత్యేకంగా నేను చెప్పనక్కర్లేదు. ఆయనెంతో బిజీఅయ్యారు. అయినా రిజైన్ చెయ్యొద్దని చెప్పాను. ఆయనా చెయ్యడానికి సుముఖత చూపించలేదు. తర్వాతర్వాత ఉద్యోగంలో బాగా ఒత్తిడిని ఎదుర్కొన్నారు. అప్పుడు రిజైన్ చెయ్యమని ప్రోత్సహించాము. రాఘవగారి ఆఫీసులోనే ఆయన ఆలిండియా రేడియోకి రాజీనామా రాశారు. సినీనటుడిగా స్థిరపడి ఇక వెనక్కి చూడలేదు. నేనూ, చిరంజీవి, ఆయన అత్యంత సన్నిహితులుగా ఎన్ని రోజులు చిక్కటి స్నేహాన్ని పంచుకున్నామో గుర్తుకు రాని క్షణం ఉండదు. ఆయన చెప్పే అనుభవాల కబుర్లు ఆహ్లాదకరంగా, ఉత్తేజకరంగా, వినోదాత్మకంగా, ఆర్ద్రంగా కూడా ఉంటాయి. నాగయ్యగారు పోయినప్పుడు, చక్రపాణిగారిని ఆయన ఇంటర్వ్యూ చెయ్యడం నాకింకా గుర్తే. తొలిసారి ఆయన దుక్కిపాటిగారికి స్క్రిప్టు రాసినప్పుడు తొలిసీను అవసరానికి మించి ఎన్ని పేజీలు రాసింది, దాన్ని దుక్కిపాటిగారు ఎలా సంస్కరించిందీ ఆయన చెపుతుంటే చాలా తమాషాగా వుండేది. నాకు ఆయనతో ముఖ్యంగా నచ్చిన విషయం: ఆయన ఏనాడూ కాలాన్ని వృధాచెయ్యరు. ప్రతీ క్షణాన్నీ అనుక్షణం సరిదిద్దుకుంటూ సవ్యమైన మార్గంలో ప్రయాణించిన వ్యక్తిగా ఆయనంటే నాకెంతో గౌరవం.

ఆయనకీ నాకూ వుండే అనుబంధం గురించి చెప్పాలంటే కొన్ని పేజీల ప్రయత్నంతో సరిపోదు. నా జీవితం మలుపు తిరుగుతున్నప్పుడు నాకు చేయూత నిచ్చి, చక్కటి సూచనలతో నన్ను నడిపించిన ఓ సూత్రధారి ఆయన. నా ఎదుగుదలకి నిస్వార్థసాక్షి కూడా ఆయనే. నేనూ వాళ్ళింట్లో ఓ మనిషినే! నన్ను బైటవాడిగా ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఆయన ఇంట్లో లేనప్పుడు కూడా వాళ్ళింట్లో మనిషిలా మసలడానికి ఆస్కారం కల్పించారాయన. అక్కడ భోంచేసి అక్కడే పడుకునేవాణ్ణి. వాస్తవానికి చెప్పాలంటే నా కెరీర్‌కి స్టార్టింగ్ పాయింట్ ఆయన. నేను వెనక్కి తిరిగి చూస్తే నన్ను దీవించి, ప్రోత్సహించిన అతిముఖ్యులలో ఆయనది ప్రత్యేక స్థానం.

ఎంత గంభీరంగా వుంటారో, అంత సరళత, అంత హాస్య సునిశితత్వం ఆయనలో వుంటాయి. ఓసారి 'ఆలయశిఖరం' షూటింగ్ జరుగుతున్నప్పుడు తిరుపతి దగ్గర రూట్‌మిస్ అయిపోయి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయాం. కార్లో పెట్రోలు అయిపోయింది. భోంచెయ్యడానికి కూడా జేబులో డబ్బులు లేవు. అర్ధరాత్రి, డబ్బు ఉన్నా కొనుక్కుని తినడానికి కూడా అక్కడ ఏమీ లేవు. అప్పుడు ఆయన్ని చూసి, అప్పటికే పాప్యులర్ ఆర్టిస్టు కదా! అంతా పరిగెత్తుకు వచ్చారు. వాళ్ళతో ఆయన సున్నితంగా, హ్యూమర్‌గా మాట్లాడితే వాళ్ళు ఇన్‌స్పైర్ అయి కారులోకి పెట్రోలు తెచ్చిపోసి, అప్పటి కప్పుడు కొట్టు తెరిచి టీ పెట్టించి ఎంతో ఆప్యాయంగా చూసుకున్నారు. ఆయనలోని ఆ 'పబ్లిక్ విన్నింగ్' పాయింట్ చాలా స్ట్రాంగ్‌గా వుండేది. ఆయన రైటింగు స్ఫుటంగా ఉండదు. ఆయన్నే మళ్ళీ చదవమంటే కొన్నిచోట్ల తడబడతారు. అర్థమయింది ఒకే ఒక్కరికి. ఆ వ్యక్తి ఆయన శ్రీమతి గారే. ఆయన రాసిన చాలా స్క్రిప్టులని అందమైన దస్తూరితో కాపీ చేసేవారట. ఎన్నో అనుభవాలు. మరెన్నో జ్ఞాపకాలతో మా అనుబంధం పచ్చగా ఇన్నాళ్ళూ కొనసాగింది. కలకాలం ఇలాగే కొనసాగాలని కోరుకుంటున్నాను.

(గొల్లపూడి మారుతీరావుగారి షష్టిపూర్తి సంచిక నుంచి)